

N:o 100.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 2 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren — 2 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen i anledning af väckt motion om
ändring af §§ 5 och 6 i tulltaxeunderrättelserna.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 24).

Till Konungen.

Det lärer svårligen kunna bestridas och har allmänt erkänts, att vid ett förtullningssätt efter värdet stora svårigheter möta att bestämma det värde, efter hvilket förtullningen rätteligen skall ske. Visst är ock, att de därom nu gällande bestämmelserna dels icke utgöra tillräcklig garanti för tryggande af statsverkets rätt, dels ock bereda den enskilde näringsidkaren ej obetydliga olägenheter.

I en inom Riksdagen i detta ämne väckt motion, innefattande förslag till ändrad lydelse af §§ 5 och 6 i tulltaxeunderrättelserna, lämnas ock i berörda afseenden många och talande vittnesbörd; och det må vidare i detta sammanhang erinras, hurusom förlidet års Riksdag, under framhållande af de svårigheter, som vore förenade med förtullning efter värdet, gjort framställning i syfte att för den omfattande rubriken maskiner, redskap etc. i tulltaxan infördes viktullar i stället för värdeullar.

Ehuru det under sådana förhållanden med tämligen stor visshet

kan antagas, att den af Eders Kungl. Maj:t tillsatta kommittén för revision af gällande tulltaxa kommer att noga öfverväga, hvilka åtgärder böra vidtagas för att så vidt möjligt undanröja de med värdetullarne förenade olägenheter, synes emellertid denna fråga vara af den vikt och betydelse, att, redan innan kommittén avslutat sina arbeten, det torde böra tillses, i hvad mån dessa olägenheter kunna minskas.

Det af motionären i detta afseende framlagda förslag innehåller enligt Riksdagens mening synnerligen beaktansvärda synpunkter; och ehuru Riksdagen af skäl, som här nedan angifvas, finner sig icke nu böra vidtaga några ändringar i hithörande bestämmelser, har Riksdagen likväl ansett sig böra i princip godkänna ifrågavarande förslag.

Riksdagen vill till en början beträffande det af motionären föreslagna stadgande att i visst angifvet fall till grund för förtullningen skulle läggas varans *försäljningspris* å produktionsorten jämte vissa tillägg framhålla, att en dylik föreskrift synes Riksdagen vara af behovet påkallad. Tvist rörande varans värde i detta fall kan visserligen däri-genom icke undvikas, men i hvarje fall har dock för tvistens afgörande viss utgångspunkt angifvits; och låt vara, att, såsom äfven generaltullstyrelsen i ett öfver motionen afgifvit yttrande anført, svårighet skulle möta att fastställa icke blott, huruvida den angifna förutsättningen förefunnes, utan äfven det gängse försäljningspriset å produktionsorten, synas dock dessa svårigheter näppeligen vara större, än att de böra kunna undanröjas.

Motionären har vidare föreslagit, att vid tvist om det värde, efter hvilket tull skall beräknas för varor af nu ifrågakomna slag, bestämmandet af detta värde skulle kunna hänskjutas till skiljemän. Mot ett dylikt förslag har Riksdagen icke haft annat att erinra, än att Riksdagen i likhet med generaltullstyrelsen anser sättet härför böra uttryckligen angifvas och icke lagen den 28 oktober 1887 om skiljemän åberopas.

Hvad härefter angår det fall, att de af vederbörande tullkammare tillkallade besiktningsmännen åsätta en vara olika värde, har motionären föreslagit, att det lägre värdet skall läggas till grund för förtullningen. Generaltullstyrelsen åter har i detta fall ansett medeltalet mellan de olika värdesättningarne böra utgöra det värde, efter hvilket varan skall förtullas. Utan att för närvarande vilja uttala sig om riktigheten af vare sig den ena eller den andra af dessa båda uppfattningar, anser sig dock Riksdagen böra framhålla, att ett uttryckligt stadgande uti ifrågavarande afseende bör i paragrafen intagas samt att ett dylikt stadgande synes böra gälla, äfven då värdets bestämmande hänskjutits till skiljemän, nämligen då alla dessa stannat i olika beslut.

Om Riksdagen alltså funnit sig böra i princip godkänna det af motionären nu framlagda förslaget, har Riksdagen likväl, på sätt redan blifvit antydt, ansett sig icke böra för närvarande vidtaga någon ändring uti hithörande föreskrifter.

Af bestämmelser intagna i slutprotokollet till artikel 8 af den mellan Sverige och Tyska riket förklidat år afslutade handels- och sjöfartstraktaten, torde nämligen framgå, att frågan om hvilka åtgärder uti förevarande afseende lämpligen böra vidtagas är af den beskaffenhet, att det otvifvelaktigt bör öfverlämnas åt Eders Kungl. Maj:t att härom inkomma med förslag. Så mycket synes dock redan nu böra framhållas, att, om också, på sätt nyss blifvit nämndt och äfven af generaltullstyrelsen betonats, rätten att vidtaga ändringar i nu gällande bestämmelser är begränsad genom omförmälda traktat, dylika ändringar synas knappast kunna ske i annan riktning än den af motionären föreslagna.

Under åberopande af hvad sålunda blifvit anfördt, får Riksdagen anhålla, det täcktes Eders Kungl. Maj:t låta verkställa utredning i berörda ämne samt därefter till Riksdagen inkomma med det förslag, hvartill en dylik utredning kan gifva anledning.

Stockholm den 2 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.
